

ΣΤΑΣΕΙΣ

ΤΟΥ ΠΑΝΤΕΛΗ ΜΠΟΥΚΑΛΑ

«Μας τα 'παν άλλοι...»

Τινόημα έχει να εξοφλούνται οι μεγάλες τράπεζες και αντ' αυτού να επιβαρύνονται οι φορολογούμενοι;» Ρητορικό βεβαίως το ερώτημα, πιστοποιεί παρ' όλ' αυτά ότι ο «λαϊκισμός» –που του αρέσει να γκρινιάζει ασταμάτητα και τίποτα καλό να μη βρίσκεται ανακάλυψε τον τρόπο να τρυπώσει ακόμα και στα τεμένη, όπου άρχουν οι εξ επαγγέλματος αντιλαϊκιστές· οι άνθρωποι-αριθμοί, εθισμένοι σε ποσοστά και διαγράμματα και αδιάφοροι για αισθήματα κ.τ.τ. Γιατί η ερώτηση αυτή δεν ακούστηκε σε πρωινή ή βραδινή εκπομπή ελληνικού καναλιού, από τον εκπρόσωπο κάποιου από τα κόμματα εκείνα που κατηγορούνται ότι άλλο ρεφρέν από το «παραπονεμένα λόγια έχουν τα τραγούδια μας» ούτε ξέρουν ούτε θέλουν να μάθουν. Τη διατύπωσε η κ. Σούζαν Σάντλερ, πρώην αναπληρώτρια διευθύντρια του ευρωπαϊκού τμήματος του ΔΝΤ, μιλώντας σε αυστριακή εφημερίδα. Πρόσθεσε μάλιστα κάτι εξίσου ενδιαφέρον και εξίσου λαϊκιστικό: ότι το ΔΝΤ έπρεπε να επιμείνει ήδη το καλοκαίρι του 2010 στη διακοπή της αποπληρωμής του παλιού χρέους της Ελλάδας (μια και η χώρα μας δεν θα μπορέσει ποτέ να το ξεπληρώσει) και στη διαπραγμάτευση με όλους τους δανειστές μιας διαγραφής χρέους, και μάλιστα άμεσης.

Αφού πρώτα πειστείτε, αγαπητοί, ότι δεν πρόκειται για χονδροειδές τρολάρισμα, διαλέξτε την παροιμία που πιστεύετε ότι ταιριάζει περισσότερο στην περίσταση: «Στερνή μου γνώση να σ' είχα πρώτα», «Σωθήκανε τα ψέματα και ήρθαν οι αλήθειες», «Να σε κάψω, Γιάννη, να σ' αλείψω λάδι» (ή μέλι, κατά τον τόπο και το μπάλσαμο της ψευτοπαρηγοριάς), «Ελα, παππού μου, να σου δείξω τ' αμπελοχώραφά σου» κ.τ.λ. Εγώ πάντως λέω να απιστήσω αυτή τη φορά στη λαϊκή σοφία των παροιμιών και να επιλέξω καταλληλότερο ένα λαϊκό τραγούδι, πρωτοτραγουδισμένο από την Πόλυ Πάνου (οι στίχοι του Κώστα Μάνεση, η μουσική του Θόδωρου Δερβενιώτη): «Άλλα μου λεν τα μάτια σου / και άλλα η καρδιά σου. Άλλα μου λεν τα χάδια σου / και άλλα τα φίλιά σου». Εχει και σκληρότερους στίχους το τραγούδι. Οσο κι αν επιμένει όμως ο δαίμων του λαϊκισμού μέσα μου, δεν υιοθετώ το πνεύμα τους. Τους παραθέτω για φιλολογικούς και μόνο λόγους, επειδή παραλείπονται σε νεότερες εκτελέσεις: «Μαζί μου παιζεις θέατρο αράδα, / μια τέτοια κωμωδία δεν ξανάδα». Λάθος. Εντελώς λάθος. Βλέπει κανείς πουθενά τίποτα το κωμικό;